

Lepsi porte, en mycket roande berättelse af Jöns Persson samt Straffångens

• • •

Persson, Jöns

81 J b Br.

National Library
of Sweden

Dr. Lamb.
Anknd.
(Be.)
o

Lepsi Porte,

en mycket roande berättelse

af

Jöns Persson

samt

Straffångens bekännelse,

en ytterst intressant och spännande

kriminalhistoria.

Öfversättning.

~ ~ ~ *Pris 15 öre.* ~ ~ ~

Malmö,
C. A. Andersson & C:s förlag.

1901.

LEOPOLD FORSTER

1754-1825

1810

Stalhampton Park

Stalhampton Park

1810

Lepsi Porte,

en mycket roande berättelse

af

Jöns Persson

samt

Straffångens bekännelse,

en ytterst intressant och spännande

Kriminalhistoria.

Öfversättning.

A.
C. C. Andersson & C:s boktr. 1901.

(E
ta
ko
br
so
ha
k
vi
g
a
h
"p
li

Lepsi Porte.

(Berättelsen försiggår på en gästgifvaregård i Skåne. Personerna: Jöns Persson. Åhörare.)

Ah I behöfver min liv inte göra spetackel å mej, for ja har vad der I allri kommer. —

— "Hvarr va de då, Jins Pärsen?" —

— "Jo se de va på de vise att hela bregasjen sto oppstald udanfor Lepsi, å rätt som de va så kom hans majestät Kal Johán på ett brunt ög, å etter kom general Kadrill på en hvid siabuader mär, så de vissla å gnissla ikring töjed, ja min liv gjorre de så. Då sa general Kadrill "Gif akt, påga," sa han, å vi ga akt. — Då sa hans majestät Kal Johán ti general Kadrill: "Hör du, Kadrill," sa han, "har du nån pålidlig kår här, sa han, "som kan lede rätt

på portene där borte." — "Ja, min liv har ja så." sa general Kadrill: "för här har ja Jins Pärsern på höjra flyjeln," sa han, ja min liv sa han så. Då sier general Kadrill: "Ri fram, Jins Pärsern," sa han; å ja re fram. "Sidd å," sa han; å ja sad å. — Då sier han ti mej: "Hör du, Jins Pärsern," sa han, "tror du, ad du kan lede rätt på portene där borte?" sa han. "Ja min liv tror ja så," sa ja. Å så gick ja åsta te portene, å der lå ja å pillede å pillede, ja tror ja lå der å pillede en hål timme, for si portene di va liasom overströjne me kalk, ja min liv va di så. Men så ti sist hitte ja nöjlebullet. Se så min liv tänktje ja, nu ä de färigt, å så gick ja te bage igen; men du Good i himmelen, hva di skod etter mej me länktjekulor å katetjeser, så de vissla ikring benen på mej, men inte ramma di Jins Pärsern — nej, min liv gjordi diej. Å så la vi på me atten morsare och tjugefire habitser, å ja min liv sprack icke portene. Å så röjte vi ing i stan me doningen å hela bregasjen, å Harre Good i himmelen, blood de valade i rännstenana, så man sänkte både folk å kräj. — Så röjte vi opp på torred, å där sto Apoleon säl. Men jösses

va den karen han va arri; fraggen valade å mongen på en nör i rännestenen. — Då sa Kal Johán ti han: "Ja tror de gå skidt for *dej*, Apoleon," sa han, ja min liv sa han så. Hör du, Apoleon," så han, "spänn bäl-
ted å *dej*, sa han. — Men va den karen han ble arri. Då sier Kal Johánn ti han for annra gången: "spänn bäl-
ted å *dej*, Apoleon," sa han, — men nej min liv om han ville ändå. Då sier Kal Johán for tredje gången: "Apoleon, spänn bäl-
ted å *dej*, sier ja, for här ser du general Kadrill å Jins Pärsen," sa han, ja min liv sa han så. — Å så måtte han då ta bäl-
ted å *sej*. — Då sier Kal Johánn te mej: "Du ä en dukti kar, Jins Pärsen," sa han, "når vi nu kommer him," sa han, "får du komma opp ti Stockholm å helsa på mej" — "Tac-
kar så mied, hans majestät Kal Johánn, de ska ja görra," sa ja.

Å så ble kried slut, å så röjte vi him me doningen å hela bregasjen, å så kom ja him ti Landskrona, för där boede ja. Men där va så faselians tjesamt, for de därra skudaned de hade allti våd mitt liv, ja min liv hadde de så. Å då va de en grann lördas måren; i da får du gå å helsa

på Kal Johan, tänkte ja. Å så ga ja mej i väj; men jösses va den väjen han va lång, ja troede han skulle allri ta slud. Men så va de en måren tiliens, så sto ja udanfor länjan, där Kal Johánn han boede, å så sto där en såddun därre en konstabel eller kaften, hva han va för nåd. Så sa ja: "Go maren", sa ja, "ä Kal Johánn himma?" sa ja. Då titta han på mej; han tyttes liasom, hva de kunne angå mej. Men då sa ja: "Ah han behöfver min liv inte si så mied på mej, for ja har våd där han alri kommer." Då sier han: "De ä väll allri Jins Pärsen," sa han. "Jo min liv ä de så," sa ja. Å då sa han: "Vänta litt, Jins Pärsen så ska ja springja opp å höra etter, om Kal Johánn ä oppsudden," sa han. Å han spránt opp å kom fort nör igen. Å då sier han: "Hälsa så mied ifrå Kal Johánn," sa han, "om Jins Pärsen ville komma opp strajs". Å då gick ja opp, å de hva marmor- å silvertrappor, å Good i himmelen hva de va grant. Å då kom ja ing i stuan där Kal Johánn han lå i en gullsäng hos sin kvinga. Å då slo han moer i ryjjen å sa: "Opp me dej moer, å kog kaffe," sa han "for här ä Jins Pärsen," sa han, ja min

liv sa han så. Å så drack vi fire koppa kaffe me göj, å ja ga prinsepågarna sex styver, å di ble så gla, som di fått den hvidaste tolfskilling, ja min liv ble de så. Å så sad Kal Johánn å snackade me mej en lang stong, men så sa han te mej: "Hör du, Jins Pärse," sa han, "ja kan inte uppehålla mej länger me dej nu, for du kan nock tänktje dej, att ja ska styra lanned å rijed å hela bregasjen, så ja har mied att bestille." — Å så ba ja ajöss å kom te Landskrona igen, men där va liaså tjesamt som forud.

Så fick ja höra, ad där skulle ble liasom udprommesjering i Long; desse härre studenterna, di skulle ble nåd mer än studenter — ja di skulle udprommesjeras. Så hörde ja där skulle skudas me, å då tänkte ja: då får min liv du gå did, Jins Pärse tänkte ja. Å då gick ja did; å når ja kom did, så sto där åsse en sán dárre konstabel eller kaften, hva han var for nåd. Så sier ja: "go da," sa ja, "ska här skudas?" Då titta han på mej, liasom han tyttes hva de kunne angå mej. Men då sa ja: "Han behöver min liv inte se så mied på mej," sa ja, "for ja ha våd, der han allri kommer,"

sa ja. Då sier han: "De är väll allri Jins Pärsern," sa han. — "Jo min liv ä de så," sa ja. — "Ah, Jins Pärsern," sa han, där ä general Kadrill inge å håller tal för pågene," sa han. — Å då gick ja hänn te vingued å titta, å ja min liv sto icke general Kadrill där me ett fullt glas me champanivin i hånen å håll tal for pågarna. Å ja ladda å ja skod, å ve de ja skod så taffe general Kadrill glased med vined i, som han håll i hånen. Å då sa han: "De va min liv å själ Jins Pärsern som skod," sa han, "for så small de, når vi skod opp Lepsi porte."

Straffångens bekännelse.

(Öfversättning.)

Det var en kall, grå novembernatt som alla novembernätter under Bretagnes himmel. Brest låg i sömn och intet hördes i den vida hamnen utom knarrandet af fartygens förtöjningsrep och kablar, det monotona ljudet af hafvet, när det slog upp mot de öde magasinerna vid stranden, och de vaktsamma vaktposternas afmätta steg.

Ett stycke från hamnen reser sig fängelset, en stor mörk massa med ett svagt ljus utströmmande från några få af fönstren; dessa fönster tillhörde fängelsets sjukhus. Lutad mot en fönsterpost stod i sjuksalen en ung man i en skeppsläkares uniform, dystert stirrande ut i mörkret.

Eduard Launay var ung, ärelysten och njutningslysten, men fattigdomen hade hittills varit honom ett öfverstigligt hinder

på vägen mot lyckan, och det var inga glada tankar, han tänkte i denna dystra omgifning

Han väcktes ur sitt grubbel af en sjuk-sköterska, som kom och anmälde att n:r 7 just nu aflidit.

Launay lemnade missnöjd sitt fönster och gick fram längs den dubbla raden af bäddar, tills han kom till det läger der n:r 7 låg utsträckt. Han aftäckte mannens ansigte, studerade omsorgsfullt dess drag, och gripen af ett plötsligt vetenskapligt intresse, befalde han, att liket skulle föras till dis-sektionsrummet

Den dödes hufvud skulle i sjelfva ver-
ket erbjudit ett utmärkt åskådningsmateriel
åt forskaren. Dömd för stöld och mordför-
sök till lifstids straffarbete hade Pierre Cra-
nou varit tjugo år på galererna, upptagen
af en enda tanke, rymning. Sextio olika
gångar hade han sökt undkomma och lika
ofta blifvit gripen och återförd. Upprepade
spöstraff för dessa förseelser hade gjort
honom svag och kraftlös, men han hade
aldrig uppgifvit sin plan. Det tycktes, som
om frihetsbegäret växte med omöjligheten
att tillfredsställa det.

Det blef en obotlig monomani. Till

sist blef han fastkedjad vid en stenbänk i en underjordisk fängelsehåla. Detta beröfvade honom allt hopp. Han tycktes uppge alla tankar på flykt, och blef allvarsamt sjuk. Han hade varit i en veckas tid på sjukhuset, när de här skildrade händelserna inträffade.

Ett par tjenare inträdde med en bår, och kroppen fördes till dissektionsrummet. Ehuru han var väl förtrogen med lokalen, framkallade dock den ovana timmen, rummets kyliga fuktighet och de fantastiska skuggor, som natten frambragte, en ovilkorlig rysning hos läkaren.

Launay betraktade länge mannen, som så länge sökt bryta den kedja, hvilken ännu efter döden band honom; derefter flyttade han lampan närmare och tog sin dissektionsknif ur instrumentlådan.

När han grep den dödes arm tyckte han sig erfaras ett lätt motstånd. Öfverraskad, nästan förskräckt, böjde han sig öfver kroppen och lyfte hufvudet mot ljuset; ögonlocken darrade svagt; han förde det närmare och den döde mannen öppnade sina ögon.

Launay lät skräckslagen kroppen falla ;

derpå reste sig den döde långsamt i sittande ställning och såg ängsligt på honom. Den unge läkaren förblef orörlig utan att veta, hvad han skulle tänka, när han såg Pierre Cranou långsamt glida från bordet mot fönstret. Denna rörelse gjorde honom allt klart. Fångar hade ofta förut låtsat sig döda för att undkomma; han såg att han blifvit narrad och hemtande sig från sin förskräckelse sprang han efter Cranou, som han grep om midjan just då han var färdig att hoppa ut genom fönstret.

Fången försökte göra sig fri från Launays grepp, och en fruktansvärd kamp började. Den slutade med att Cranou, som var sjuk och försvagad, föll, då han icke kunde göra motstånd mer.

— O, låt mig gå, M. Launey! ropade han i bedjande ton. — Hvad gör det er om jag flyr? Ni är icke ansvarig för fångarne.

— Jag är ansvarig för er under er sjukdom, och hvad skulle man säga om en läkare, som lät den döde fly?

— Man skulle aldrig få veta det och dessutom kan man icke göra er något. O, jag ber er; låt mig gå, låt mig gå. Låt mig komma utanför dörren, bli fri en minut.

Låt mig än en gång andas den yttre verdens luft; ni vet, att de aldrig läto mig gå ut. O, M. Launay, låt mig gå, jag ber er.

— Jag kan icke; det är omöjligt.

Fången försökte en ny ansträngning för att befria sig, men läkaren höll honom fast som i ett skrufstäd.

— Ni rör er icke utan min tillåtelse, sade han.

— O, jag måste bli fri, jag säger er jag måste bli fri, ropade Cranou. Åh, Gud, tänka sig ett så långt lidande för intet. — Jag tog ingen föda i fyra dagar för att bli sjuk och komma på sjukhuset. Och jag lyckades så bra. Ni trodde alla jag var död — ni vet ni gjorde det. Och alltsammans till ingenting, till ingenting! Åh, åh, åh! Och han slog sitt hufvud mot väggen, skummande af raseri och vrede. Launay blef rörd af hans förtviflan.

— Hvarför längtar ni så häftigt efter friheten?

— Hvarför? Åh, ni har aldrig varit fånge! Hvarför jag vill bli fri? Emedan jag icke kan stanna här. Emedan jag måste hem. Åh Marseilles' sol och olivträden! Tänk jag har icke sett ett olivträd på tjugo år!

Ater kände Launay sitt hjerta gripas af medlidande. Men i detsamma såg han i brottslingens ansigte en listig glimt — den ondska, som låg på djupet af mannens natur, lyste igenom. Launay såg blicken, och hans medlidande tog slut. Hans benägenhet för tvifvel blef öfvervägande.

— Ja, men hvad ämnar ni göra? Ni kan inte börja ert gamla handverk igen. Ni skulle få hungra, om ni vore fri.

Cranou log ett föraktligt leende

— Jag hungra? Jag är rikare än ni någonsin varit.

— Ni rik?

— Ja, jag.

— Nå, ni är en lycklig ost!

Ehuru orden sadës med bitter ironi, innebar läkarens tonfall något som fången tyckte han förstod.

— Hör, sade han i lägre ton: skulle ni alltså tycka om att bli rik? Jag har nog för två.

— Hvem tar ni mig för?

— Jag säger er jag är rik nog för att göra er lycka.

— Åh! det är någon stöld, ni vill jag skall hjälpa er med, är det inte.

— Nej. Blott några pengar att ta emot. Hjelp mig att undkomma och jag skall dela med er.

— Berätta edra historier för någon annan, sade Launay, skamsen öfver att han mot sin vilja lyssnade till en brottslings lögner. — Kom till er cell och låt oss få ett slut på detta.

Läkaren steg upp när han talade, men behöll allt jemt sitt tag i Cranou.

— Ni vägrar att tro, ropade denne i förtviflan, men jag sade er sanningen, M. Launay; jag sade er sanningen, jag svär det.

— Visa mig er skatt.

— Jag har den icke här. Ni förstår, att jag inte kunde ha den här. Men om ni blott vill låta mig gå, svär jag vid Gud, att ni skall få er del.

— När ni slutat ert prat, Cranou, får ni följa med mig och få edra kedjor på igen.

Cranou stönade. Han tycktes vara rof för förfärlig ångest eller tvifvel. Derefter reste han sig plötsligt och sade i en ton af så fullkomlig uppriktighet och sanning, att läkaren kände sig slagen deraf.

— Hör, vill ni lofva att låta mig fly, om jag bevisar att jag talar sant?

— Låt höra hvad ni har att säga!

— Vill ni lofva?

— Åh, jag tänker jag skulle inte riskera mycket.

— Svär då.

Läkaren skakade på hufvudet.

— Nåväl, sade mannen; riskerande ett fullständigt yppande såsom en sista chance, på kusten af S:t Michaels, norr om Irglas klippan, gömde jag i en grotta, sex fot under marken en jernlåda, innehållande fyra hundra tusen francs.

— Och hvar kom ni öfver denna jernlåda.

— Betyder ingenting; jag hade den. Fyra hundra tusen francs! Nåväl, om ni vill, så äro hälften af pengarne edra.

— Ni begår ett litet misstag. För tio år sedan var ni på gallererna.

— För tio år sedan rymde jag med Martin. Vi voro tillsammans och gömde lådan af fruktan att bli förföljda. Nästa dag blefvo vi arresterade i Plestire. Martin dog i fängelset, och jag är den ende lefvande som vet, hvar lådan är.

Trots Launays ansträngningar att låtsa ligkiltighet var det tydligt, att han hörde

på med spänd uppmärksamhet. När fången slutat tala blef han tankfull en liten stund, likasom öfverläggande med sig sjelf om sannolikheten af hvad som blifvit berättadt för honom, men i det han återkom till sig sjelf rodnade han, då han såg Cranous blick fäst på sig och sade i en ton, som han sökte göra lätt och misstrogen:

— Er historia är mycket nätt hopgjord, men den är gammal. Ingen tror nu på dolda skatter, icke ens på opera comique. Hitta på någon annan liten fabel.

Fången darrade.

— Tror ni mig icke? ropade han.

— Jag tänker ni är en slug skämtare, som skulle kunna narra enfaldigt folk.

— M Launay, åh! M Launay, tro mig! Jernlådan är begrafven i en grotta nära Irglas. Jag är säker på att finna den.

— Jag förlåter er ert prat.

— M. Launay, jag ger er två tredjedelar deraf, två tredjedelar.

— Så, så — det är nog! — Han kände en ööfvervinnelig afsmak.

— Och alla juvelerna, ty der är juveler också.

— Det är nog, sägen jag er. Icke ett ord till; tyst!

Cranou gaf till ett skri af raseri och kastade sig till marken.

— Jag rör mig icke ur stället, innan man bär bort mig. Jag går icke ett steg. Åh, att tänka att han inte tror det. M. Launay jag försäkrar er, att det är sant. Men han tror det inte! Åh, att tänka sig skatten icke tio lieues härifrån, och jag kan icke hemta den! Tio lieues mellan mig och den, mellan detta fängelse och frihet och rikedom! Åh, M. Launay, M. Launay, tro mig, tro mig!

Han rullade sig på golfvet i förtviflan och raseri öfver sin maktlöshet.

Hvad Launay beträffar befann han sig i stor förvirring. Hvad Cranou berättat honom hade väckt onda tankar, sådana som måste slumra i de bäste af oss. Han tycktes ett ögonblick färdig att tro på fångens ord och beredd att antaga hans förslag; men fruktan för att bli narrad och skammen öfver en sådan svaghet höllo honom tillbaka. Det sistnämnda skälet var det starkaste och för att göra slut på frestelsen närmade han sig Cranou och tog honom i

armen för att söka föra honom till sjukrummet. Då han såg sina ansträngningar gagnlösa, beslöt han att gå efter hjälp. Han slog dörren i dubbelt lås och sprang skyndsamt till vaktrummet, der han tillsade två vaktkarlar att följa honom.

Då de närmade sig dörren till dissektionsrummet, hördes knallen af ett skott, och samtidigt föll en blödande menniskokropp ned på fängelsegården.

Det var Cranou, som då han var ensam, lyckats hoppa ut genom fönstret, och på hvilken vaktposten skjutit.

Launay kom tillräckligt tidigt för att mottaga honom i sina armar; men kulan hade genomborrat hans hjerta, han var död.

*

*

*

Badenvillers är en liten by belägen i en djup bergdal, vid foten af mörka skogar. Här är ett litet jordiskt paradiset; ingenstädes dofta blommorna ljufvare, är grönskan mera sammetslik eller solskenet rikare än i denna dal, kring hvilken väldiga bergjättar stå på post. Ur jorden framspringa helsobringande källor, och alla som äro trötta

vid de stora verldsbadorternas larm finna här en frisk och förtjusande tillflyktsort.

Ända sedan en plötslig rikedom — man antog, att den kom genom testamente från en aflägsen släkting — tillät Eduard Launay att taga afsked från flottan hade han rest i Italien, Schweiz och Tyskland. En tillfällighet förde honom i sistnämnda land till Badenvillers, der få dagar efter hans ankomst diligensen förde till det lugna hotell Carlsruhe med dess långa alléer af blommande acacior två engelska resande, en mr Morpeth och hans dotter.

Fängslad af den unga ladyns skönhet och hennes af lugn värdighet utmärkta hållning, begagnade sig Launay af den förtjusande frihet från formaliteter, som råder vid badorter, till att göra bekantskap med mr Morpeth och hans dotter.

Han talade engelska tillräckligt bra för att kunna konversera med Fanny på hennes eget språk, och denna omständighet, som naturligtvis förde dem tillsammans, tycktes äfven isolera dem från de öfriga gästerna i hotellet, hvilka nästan uteslutande voro tyskar.

Miss Morpeth var barnsligt road af Launays engelska, med dess franska brytning. Hon gick med nöje in på att fullkomna honom i språket, och Launay lät henne gifve sig långa och detaljerade upplysningar och förklaringar, hvilka han skyndade glömma så fort som möjligt för att få ännu mera undervisning.

Att ha en ung vacker qvinna till lärarinna är icke den ledsammaste sysselsättning för en ung man, och man såg alltid, hemma och på utflykter, M. Launay i sällskap med mr Morpeth och hans dotter.

En dag hade de gjort en tur uppåt bergen för att taga vyer af omgifningen. Eduard låg i gräset och läste högt efter det de hade intagit en lätt frukost i det fria, och Fanny och hennes fader hörde på. Fanny satt och vände bladen i sin tillbedjares skissbok. Ehuru hon väl kände dess innehåll bläddrade hon dock i den och stannade mekaniskt vid en i sepia utförd studie af ett klipparti. Hennes far, som satt bredvid henne och lika likgiltigt som hon betraktade skisserna, spratt plötsligt till.

-- Irglasklippan! utropade han.

Launay släppte boken som han läste i och frågade hastigt:

Hvem sade er, att det var Irglas?

— Namnet står skrifvet under teckningen, sade Fanny

— Åh, ni måste taga fel. Det kan icke vara Irglas. Jag har aldrig hört tala om Irglas i hela mitt lif, utropade han. Derefter tog han sin skissbok och betraktade teckningen. — Det är blott en löjlig skiss, som jag gjorde i Schweiz, sade han, i det han förargad ryckte ut bladet och kramade ihop det i handen.

Mr Morpeth betraktade honom förvånad. Det tycktes som om någon länge förgäten tanke hade vaknat hos honom.

Launay hade alltsedan händelsen inträffade, som omtalats i början af denna historia, visat den största motvilja att tala om sitt förflutna lif, och den obetydligaste fråga som rörde det irriterade honom ytterligt. Ofta midt i den lifligaste konversation kunde ett oafsigtligt ord göra slut på hans goda humör, och för en uppmärksam iakttagare var det tydligt, att i hans hjerta funnos strängar, hvilka icke ens tillfälligt-

vis kunde vidröras utan att uppväcka en pinsam känsla hos honom.

Mr Morpeth afhöll sig för tillfället från flere frågor, men kort efter kunde Eduard se, att Fanny tycktes mindre fri mot honom och kallare, än hon någonsin varit, otvifvelaktigt genom sin fars inflytande.

Hans kärlek till henne fyllde honom med samvetsqual, ty han visste, att hon å sin sida älskade honom. Stackars barn! Visste hon, hvem hon gifvit sin kärlek? Åh, hvarför hade han icke förblifvit "utan tadel". Var det då sant, att i hvarje människas lif kommer en dag, då alla synder stå upp på nytt och ställa sig i vägen för lyckan, förvandlande den till smärta? För Launay hade sjelfva sällheten att vara älskad blifvit en källa till sorg.

En morgon vandrade han allena utför bergssluttningen. Daggen glimmade i gräset och på trädens blad, och solstrålarne brötos deri; luften var full af friskhet och blomdoft, och med sina känslor smekta af all denna naturens skönhet glömde Eduard sina bittra tankar. Han började binda en bukett af vilda blommor åt Fanny och det föreföll honom, som om hvarje blomma han

fäste vid de andra var en helsning till henne — en helsning som förenade hennes själ med hans.

Han fann miss Morpeth utanför hotellets port, färdig att göra en utflygt. Hon hoppade ned från sin bandprydda mulåsna och kom emot honom frisk och småleende som den unga sommarmorgonen.

Hon räckte honom båda sina händer, och de följdes åt i det klara solskenet, tills de funno plats i en af hotellträdgårdens skuggiga, blomdoftande löfsalar. Och nu uppstod ett af dessa samtal, som äro omöjliga att återgifva, ett ömsesidigt utbyte af drömmar, minnen, förtroenden och ljufva kärleksord. Deras kärlek tycktes hafva vunnit i innerlighet genom den kyla som följt på händelsen med Irglas-teckningen, hvilken Fanny alldeles tycktes ha glömt.

— Ah, hur grym ni har varit dessa tre dagar mot mig, sade Launay.

— Har jag? Jag skall aldrig göra så mer.

— Besegla ert löfte genom att ständigt bära ett minne af mig. Jag skall i afton sända er en broche, som tillhört min mor; den är ett arf inom vår familj.

— Men min far — sade hon tveksamt.

— Er far skall tillåta det.

De afbrötos af en tjänsteande, som kom för att säga till, att frukosten var serverad.

På aftonen mottog Fanny ett sammets-
etui, med en dyrbar diamanbroche. Efter
dinern bar hon den i sin fichy. Da Lau-
nay kom in i hotellets sällskapsrum, märkte
han det strax ehuru hon var omgifven af
en flock beundrare. Men det var en annan,
som också märkte det, mr Morpeth.

— Hvar har du fått denna broche?
sade han. — Jag har aldrig förr sett den
bland dina juveler.

— Jag bär den först sedan i afton,
svarade Fanny förvirrad.

Hennes faders ansigte mulnade

— Jag förstår, sade han. Hvar har
M. Launay fått den från?

— Den har tillhört hans mor.

— Har han sagt dig det?

— Ja.

Mr Morpeths ögon flögo öfver de för-
samlade gästerna. Han upptäckte M. Lau-
nay stående i en grupp af samtalande her-

rar. Han bad sin dotter att få låna brochen och närmade sig gruppen.

De samtalade om en Afrikaexpedition och om de faror, som voro förbundna med resor i exotiska länder.

— Farorna att resa i Europa äro icke mindre, sade mr Morpeth, som blandade sig i samtalet.

— I Grekland och Italien möjligen, invände någon, men i Tyskland eller Frankrike . . .

— Just i Frankrike blef jag för tolf år sedan öfverfallen och nästan ihjelslagen på en bergväg.

— Huru?! — Alla skockade sig omkring talaren.

— Historien är icke lång, fortfor mr Morpeth. Jag reste genom Bretagne i postvagn, medförande en jernlåda, som inneslöt 400,000 francs i banknoter. Då vi passerade St. Michaels högslätt hade natten redan brutit in. Vagnen rullade ljudlöst fram genom den djupa sanden. Från hafvet kom ett obestämdt mullrande, och när jag såg åt sidan, skymtade de skummande böljorna fram likt hvita skepnader, hvilka stego upp och försvunno. Så gick det framåt i

tio minuter, till vagnen rullade in i en hålväg. Vid ena sidan reste sig en väldig klippa öfver den sandiga högslätten, lik en snix i öknen. "Irglas", sade postiljonen, i det han pekade på den med sin piska. Aldrig skall jag förgäta detta namn.

Knappt hade vi passerat klippan, innan vagnen plötsligt stannade. Jag hörde ett buller, som då en kropp faller till marken. Jag sprang till vagnsdörren, men hann icke se något, innan jag föll tillbaka, träffad af ett slag i hufvudet och badande i blod. — —

När jag återfick medvetandet några dagar senare, hörde jag att några fiskare funnit mig liggande i sanden, bredvid vagnen, som låg kullvräkt, och hvars kusk var dödad. Det dröjde tre månader, innan jag tillfrisknade från verkningarne af mina sår.

— Och blefvo mördarne aldrig funna? sporde flere röster på en gång.

— Nej, alla spaningar voro förgäfvdes. Men jag har dock icke uppgifvit allt hopp. I jernlådan fanns äfven ett skrin med familjejuveler, lätta att känna igen, och deribland en diamantbrosch, liknande denna.

Mr Morpeth höll upp broschen, som han allt jemt höll i handen. Fanny gaf till ett svagt rop. Alla följde rigtningen af hennes blick. Eduard Launay stod lutad mot väggen dödsblek och orörlig.

— Hvad är på färde? ropade alla på en gång.

Mr Morpeth gick fram mot Launay:

— Jag skall säga, hvad som är på färde . . .

— O, pappa, pappa! ropade miss Fanny och sprang emot honom med båda händerna framsträckta till en bönfällande åtbörd.

Mr Morpeth hejdade sig och skyndade att mottaga sin dotter, som föll afsvimmad till golfvet.

Han bar henne till hennes rum och under omsorgen för henne glömde han allt annat, tills hon utmattad fallit i sömn. Då först vågade han lemna henne och vandrade upprörd fram och åter i sitt eget rum, när dörren öppnades och Launay blef synlig på tröskeln. Mr Morpeth vek häpen och förskräckt tillbaka, men det var ett så ödmjukt uttryck i den unge mannens ögon, att han strax åter hemtade sig.

— Ni väntade mig förmodligen icke?
sade Launay sakta.

— Ni har rätt; mördare äro vanligen
mera försiktiga.

— Jag skulle också vara det, sir, om
jag vore en mördare. Men jag är icke så
brottslig, som ni tänker. Dessa papper
skola visa er, att jag kryssade på Medel-
hafvet ombord på "Aleda", när brottet be-
gicks.

Mr Morpeth kastade en blick på pap-
peren.

— Än broschen då? sporde han tvif-
lande.

— Vill ni låta mig berätta?

Mr Morpeth gjorde en åtbörd af sam-
tycke, och Launay berättade allt — om
hvad Cranou yppat, om straffångens död,
om huru han — Launay — begifvit sig
till Irglas och funnit skatten. Och när han
slutat berättelsen utan att glömma en detalj,
öfverlemnade han ett litet paket till mr
Morpeth.

— Ni skall finna häri 400,000 frcs
sade han, i statspapper, och detta skrin
innehåller alla de stulna juvelerna.

— Sir, sade engelsmannen, allt detta är så oväntadt och förvånande, att jag hvarken vet, om jag skall tadla eller tacka er. Ert fel är dock allvarsamt.

— Fel? — afbröt Launay. — Åh, kalla det icke fel; det är ett brott. Jag stod länge emot, men jag kunde icke tänka på något annat än på den dolda skatten; hvarje natt drömde jag om Irglas: allt är der, tänkte jag, rikedom, njutning och qvinnors leenden.

— Launay tystnade, och sade derefter med låg röst:

— Men hvad angår allt detta er? Vi skola aldrig se hvarandra igen. — Och med bruten röst tillade han: Jag hade tänkt — jag hade hoppats — åh, låt mig se henne ännu en gång, innan jag går för alltid.

Mr Morpeth svarade icke.

— Jag förstår, sade Launay sorgset, ni anser mig icke värd att återse henne. Farväl

Han bugade sig och stod i begrepp att lemna rummet, när Fanny plötsligt inträdde. Hon var klädd i hvitt, hennes upplösta hår flöt ned öfver skuldrorna och hennes ögon lyste med feberglöd. Launay

kunde icke tillbakahålla ett utrop, och de två älskande stodo ansigte mot ansigte, orörliga och andlösa. Mr Morpeth sprang till sin dotters sida.

— Återvänd genast till ditt rum, ropade han.

— Åh, mr Morpeth, beröfva mig icke detta sista möte, bad Launay med en så hjertegripande röst, att den unga flickan brast i tårar.

— Låt mig tacka er, miss Morpeth, för att ni kom. Jag fruktade att aldrig få återse er.

— Jag har hört allt, stammade hon under snyftningarne.

— Och ni föraktar mig?

I stället för att svara kastade hon sig till hans bröst. Launay hade så föga väntat detta utbrott af kärlek och förtroende att han blef öfvervåldigad af glädje, tryckte henne till sitt hjerta och öfverhöljde hennes ansigte med kyssar.

Mr Morpeth, som stått slagen af förvåning, grep häftigt sin dotters arm.

— Lemna mig fader! ropade hon utom sig. Jag har lofvat att bli hans.

— Sir, sade mr Morpeth, darrande af vrede, om ni sätter värde på ert lif, så

lemna genast mitt barn! Och i sin upphetsning ryckte han med ena handen till sig sin dotter under det han hotade Launay med den andra.

— Ingen våldsamhet sir! ropade den senare. Var icke rädd. Jag skulle aldrig ha mottagit offret af er dotters lif. Jag värderade föga lifvet, när jag var fattig. Tror ni jag gör det mera nu, när jag icke blott är fattig utan ock vanhedrad. För bort er dotter.

— I denna sak, sade hon med öfvermenskligt lugn, skall jag afgöra. Jag vill icke bli förd från honom, ej heller vill han drifva mig bort. Min älskade —

— Lyd er fader, sade Launay med bruten röst. Lemna mig.

— Hvad säger ert hjerta? sporde hon.

— Gud förlåte mig! det säger stanna.

— Då skall jag icke lemna er.

Fadern stod ett ögonblick tyst. Hans vrede veknade till sorgsenhet. Derefter gick han fram till Lanuay och räckte fram sin hand.

— Jag kan icke, sade han, krossa min dotters hjerta.

-
l
y
n
g
g
.
e
r

-
l
n
l

.
.

s
k
n

n

